

zcela uplynula zkušební lhůta. Pro posouzení této okolnosti je rozhodná jediné doba rozhodnutí soudu o úhrnném trestu, nikoli doba návrhu veřejného žalobce nebo předchozích rozhodnutí zrušených nebo mezitímních.

Právní účinek podle § 1, odst. 2 zákona o podm. ods. nastává již osvědčením se odsouzené, nikoliv snad teprve výrokem soudu o tom. Logickým důsledkem této zásady je, že po uplynutí zkušební doby nelze už — kromě případu § 18, odst. 2 zákona o podm. ods., o který tu nejde, znovu rozhodovati otázku podmíněnosti odsouzení, ani činiti rozsudek podkladem trestu úhrnného či sjednoceného. Ve věci pokročivší do tohoto stavu lze už jen ve smyslu § 8, odst. 2 zákona o podm. ods. rozhodnouti, zda se odsouzená osvědčila čili nic. Ustanovení § 6, čís. 4 cit. zák. nemůže býti za vyličeného stavu užito, ježto jednak event. výrokem o osvědčení se odsouzené je nutno míti za to, že tu není žádného odsouzení a tedy ani podkladu pro výměru úhrnného trestu, jednak předpokládá § ten pravoplatné podmíněné odsouzení (bez uplynutí zkušební lhůty) a další pravoplatné odsouzení, ve kterém však nebylo dosud rozhodnuto o jeho podmíněnosti, což v souzeném případě také nebylo.

Nebylo tedy ve věci A. možnosti pro vyměření úhrnného trestu, nýbrž krajský soud měl ve věci č. Tk III 352/34 rozhodnouti o tom, zda se odsouzená osvědčila čili nic (za přihlédnutí k jejímu c h o v á n í jediné ve zkušební lhůtě).

Když krajský soud přes to vyměřil odsouzené A. úhrnný trest a pak znovu rozhodoval o podmíněnosti celého trestu, rozhodl o věci, o níž rozhodnouti nebyl oprávněn, a tedy překročil obor své působnosti. Tím zavinił zmatek podle § 384, čís. 4 tr. ř.

Pro tento zmatek byl z úřední povinnosti ve smyslu § 34, odst. 1 por. nov. zrušen napadený rozsudek v celém rozsahu. Dalšího řízení ve věci výměry úhrnného trestu za tohoto stavu věci potřebí není, nýbrž je nutno, aby soud první stolice v obou základních věcech dále jednal ve smyslu nahoře uvedených vývodů. Stal-li by se i trest, uvedený ve věci čís. Tk III 352/34 vykonatelným, nastala by možnost vyměření úhrnného trestu, ovšem bezpodmíněného. Zmateční stížnost veřejného žalobce se stala učiněným opatřením bezpředmětnou a byla proto naň odkázána.

Čís. 6070.

Podmínkou pro vyměření úhrnného trestu podle §§ 517, 518 tr. ř. je, aby tresty, jež mají býti shrnuty (mimo případ § 6, čís. 4, věta čtvrtá zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n.), byly vykonatelné; o takový případ nejde, byly-li všechny tresty, vyměřené základními rozsudky, uloženy podmíněčně.

(Rozh. ze dne 15. prosince 1937, Zm IV 521/37.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. pro zločin padělání soukromé listiny, vyřízené rozsudkem krajského soudu dne 25. června 1937, jímž byl A. vyměřen úhrnný trest, následkem zmatečnické stížnosti státního zastupitelství z úřední povinnosti z důvodu zmatečnosti podle § 384, čís. 4 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a uložil soudu první stolice, aby v trestních věcech, o které tu jde, dále podle zákona pokračoval; zmatečnická stížnost veřejného žalobce byla poukázána na toto rozhodnutí.

D ů v o d y:

Proti rozsudku krajského soudu ze dne 25. června 1937, jímž byl obžalovanému vyměřen úhrnný trest, podal zmatečnická stížnost veřejný žalobce pro nízkou výměru úhrnného trestu a pro povolení podmíněného odkladu výkonu trestu. Generální prokuratura s ní souhlasila.

Při prozkoumání věci shledal nejvyšší soud, že napadený rozsudek trpí zmatkem podle § 384, čís. 4 tr. ř., jehož je ve smyslu § 384, odst. 5 tr. ř. vždy dbáti z úřední povinnosti.

Napadeným rozsudkem byl obžalovanému vyměřen úhrnný trest na základě dvou rozsudků, a to:

1. krajského soudu v Ch. ze dne 28. května 1935, jímž byl obžalovanému za zločin padělání soukromých listin podle § 403, čís. 1 tr. z. s použitím § 92 tr. z. uložen trest žaláře na šest měsíců podmíněně na dva roky,

2. téhož soudu ze dne 15. května 1936, jímž byl obžalovanému rovněž za zločin padělání soukromých listin podle § 403, čís. 1 tr. z. s použitím § 92 tr. z. uložen trest žaláře na šest měsíců, též podmíněně na dva roky.

První z těchto rozsudků se stal pravoplatným i co do podmíněnosti odsouzení ihned po vynesení, t. j. dne 28. května 1935. Druhý z uvedených rozsudků se stal i co do podmíněnosti odsouzení pravoplatným 7. července 1936.

Poněvadž krajský soud rozhodoval o výměře úhrnného trestu dne 25. června 1937, je zřejmo, že tak činil v době, kdy v obou věcech pravoplatné povolení podmíněného odkladu výkonu trestu nedoznalo změny.

Důsledkem toho nebyly tu dány podmínky pro vyměření úhrnného trestu podle §§ 517, 518 tr. ř., neboť k tomu se předpokládá, aby tresty, jež mají býti (mimo případ § 6, čís. 4 [věta čtvrtá] zákona čís. 562/1919 Sb. z. a n.) shrnuty, byly vykonatelné, v tomto případě však šlo o tresty, které byly uloženy podmíněně (v o b o u p ř í p a d e c h).

Když soud první stolice přes to vyměřil odsouzenému A. úhrnný trest a znovu rozhodoval o podmíněnosti celého trestu, rozhodl o věci, o níž za daného stavu věci rozhodovati nebyl oprávněn, a tedy překročil obor své působnosti. Tím zavinił zmatek podle § 384, čís. 4 tr. ř. Pro

tento zmatek byl z úřední povinnosti ve smyslu § 34, odst. 1 por. nov. zrušen napadený rozsudek v celém rozsahu. Zmateční stížnost veřejného žalobce se stala učiněným opatřením bezpředmětnou a byla naň odkázána.

Čís. 6071.

S hlediska přečinu podle § 27 zákona proti nekalé soutěži není třeba porovnávat jakost obojího výrobku po jiných stránkách, jakmile je jisto, že ona určitá vlastnost, již pachatel odůvodňoval tvrzenou lepší jakost svého výrobku, byla mu jím přikládána nepravdivě.

Přečin podle § 27 zákona proti nekalé soutěži není deliktem výsledným, nýbrž ohrožovacím.

Pro posouzení otázky, zda se stalo závadné jednání za účelem soutěže a ve styku zákaznickém a zda bylo způsobilé poškodit podnik, nesejde na tom, že postižený sám poslal k pachateli osoby, vůči nimž se pak pachatel činu dopustil, přišly-li jen ony osoby k pachateli jako zákazníci a on s nimi jako se zákazníky jednal.

Pro skutkovou podstatu přečinu podle § 27 zákona proti nekalé soutěži po stránce subjektivní nestačí pouhá nedbalost pachatelova. Nevyžaduje se však ani, aby byl pachatel přímo přesvědčen o nepravdivosti svých údajů. Stačí tu i *dolus eventualis*.

Nemůže dojít k záměně ve smyslu § 29 zákona proti nekalé soutěži, vydá-li pachatel zákazníkovi, žádajícímu výrobek jiného podniku, sice výrobek svůj, avšak hned na to upozorní.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1937, Zm I 935/37.)

Do obchodu obžalovaného A. dostavil se na příkaz úředníka soukromé žalobkyně firmy N., vyrábějící žitnou kořalku pod označením »Mincovka«, jako zákazník O., opatřený obyčejnou lahví bez jakéhokoli označení, a žádal o kořalku »Mincovku«. Za dozoru obžalovaného byla mu kořalka vydána a zabalena a na lístku potvrzujícím zaplacení bylo vyznačeno »žitná kořalka«. O. povšimnuv si toho vrátil se do obchodu obžalovaného a upozornil, že chtěl »Mincovku«, ale má na lístku napsáno jen »žitná«. Obžalovaný mu řekl: »Vždyť je to »Mincovka«, jen jděte!«

Druhého dne přišel do téhož obchodu — rovněž na příkaz úředníka soukromé žalobkyně — jiný zákazník, P., s obyčejnou lahví, a žádal výslovně o »Mincovku«. Obžalovaný mu nalil do lahve kořalku a po nalití prohlásil, že je to »Klingrovka«, která je mnohem lepší než »Mincovka«, neboť obsahuje více alkoholu.

Nalézací soud uznal obžalovaného vinným přečinem podle § 29, odst. 1 zákona proti nekalé soutěži a přečinem podle § 27 téhož zákona.